

der overhovedet kan ske i denne Sag, og derfor beklager jeg i høj Grad den Diskussion, der har fundet Sted her, ikke selve Diskussionen, men Grundlaget for den, nemlig det, at der fra et af de ærede Partier, nemlig det radikale Venstre, nu foreligger et faktisk Forslag om at nedskære Kronen til Shilling-Værdi. Det staar for mig som ganske utænkeligt, at det skulde kunne føre til andet end rent teoretiske Diskussioner, dette Forslag er efter min Mening et af de væsentligste Grundlag for den Usikkerhed, som maaske kan fremkomme i den nærmeste Tid, og derfor anser jeg denne Diskussion for i Virkeligheden at være af yderst betænkelig Natur.

Hvad Fremtiden angaar, staar det for mig som noget ganske uomtvisteligt, at vi ikke kan gøre andet end se at faa Kronen op til Pari. Om det skal gaa langsommere eller hurtigere, kan vi jo altid diskutere og enes om. Jeg er af den Formening, skal jeg ganske kort sige uden i øvrigt at komme nærmere ind paa en Begrundelse deraf, at det ingenlunde vil være til Fordel for Nationen som saadan, at det trækker alt for længe ud. Paa den anden Side ser jeg vel, at Vanskelighederne kan mildnes noget paa forskellige Maader, ved at man trækker det noget ud, og for saa vidt har jeg heller ikke noget imod det. Men at fastlægge Grænser, som man fra visse Sider vil, det, som det ærede Medlem Hr. Rode kaldte Guldtrapper, hvad enten de nu skulde være belagt med Guld, eller de ikke er det, tror jeg ikke paa. Jeg har den Opfattelse, at for hver Grænse, vi sætter, skaber vi en ny Termin, hvorom Spekulationen kan samle sig med fuldstændig Sikkerhed. Uden at komme nærmere ind paa Begrundelsen deraf vil jeg sige, at jeg er fuldt ud enig med mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, i, at vi saa vidt muligt skal have Endemaalet slaaet fast, og derfor vilde jeg sætte meget stor Pris paa — og vil indrette min Afstemning derefter, naar det kommer til at ligge for —, at vi gør, hvad vi kan, for at sikre, at Kronen kan bringes op i Pari, Farten skal jeg ikke være med til at bestemme noget om, men et Ændringsforslag i den Retning som af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard antydet vil have min ubetingede Tilslutning.

Udover disse Bemærkninger, som jeg har villet gøre for at præcisere min Stilling, har jeg enkelte Ting at sige, som maaske snarere havde hørt hjemme i korte Bemærkninger, men jeg har ikke villet afbryde Forhandlingerne paa de forskellige Tidspunkter og skal derfor fremkomme med dem nu

lidt mere spredt. Naar nogle ærede Medlemmer har talt om Nedskæring til Shilling-Værdi, til 90 Ø., som en Mulighed, vil de vel ikke dermed sige, at det er udelukket, at vi kan gaa til Pari, for hvis Undersøgelserne nu skulde vise, at det var den eneste Mulighed, vilde de dog vel sikkert alle være med. Men naar de taler om Nedskæring til Shilling-Værdi, tænker de ikke en Smule paa, hvem der kommer til at betale det her i Landet, det er, som om man kunde lægge det hele ud i Luften et eller andet Sted, dette ubestemte, der kom til at bære Tabet. Jeg maa gøre opmærksom paa, at vi i Landets ca. 500 Sparekasser har indestaaende saadant noget som 1 620 Mill. Kr. efter den sidste Statistiske Aarbog — det kan være lidt mere eller lidt mindre nu, det ved jeg ikke, for den er et Aars Tid gammel. Det, der sker, ved at vi nu sætter Kronen ned fra 100 til 91, vil altsaa sige, at vi i Virkeligheden beskærer Landets Sparere for 9 à 10 pCt. af de i Sparekasserne indestaaende Beløb, det vil sige, at i Virkeligheden blev 125 à 150 Mill. Kr. eksproprieret fra dem til Fordel for dem, der havde stiftet Gæld, altsaa til deres Forretning, ved at købe Landbrug, eller hvad Talen nu kan være om. Det er for mig et meget stort Spørgsmaal, hvad vi vil gøre rettest i, enten at hjælpe den ene eller den anden af de to Parter, men naar vi kun kan hjælpe i Flæng — og vi kan ikke andet, naar det drejer sig om at komme Laantagere til Hjælp —, kan vi ifølge min Formening ikke med nogenlunde Rimelighed sige, at f. Eks. samtlige Sparere skal yde deres dentil og Staten yde sit, thi det er jo dog temmelig sikkert, at de 1½ Million Sparere her i Landet i det væsentligste er samme Stab, som før Kroneusikkerheden begyndte — omkring 1918 er det først, den tager fat af nogen Betydning —, og det er i det væsentligste ikke Storkapitalister, der har deres Penge i Sparekasser, de store Kapitaler er anvendt paa anden Maade gennem Banker og i Forretninger ikke Landets Sparekasser, særlig Landets Sog sparekasser. Det er det ene Punkt, jeg bede ærede Medlemmer om at tage Hensyn til, i det Øjeblik man drøfter Nedskæring. Et andet Punkt er, hvem der skal have Fordelen af Nedskæringen. Der er her to Parter, der vil blive at tage Hensyn til, nemlig Nationalbanken, og lad os tale om den først. Hvis den skal kunne faa Lov til at indløse sine Sedler med 90 pCt., er de resterende 10 pCt. ganske simpelt en Gave til Nationalbanken. Er det de Herrers Mening, at det skulde ske? (Trier: Nej!). Det